

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA IDEA.

DESDE 'l pròxim mes de juliol lo govern deixarà de ser fabricant de tabaco.

Lo *Banch d' Espanya* que ja estava encarregat de la cobrança de contribucions é impostos ha prés pèl seu compte l' elaboració y venta del veneno nacional, mediant lo pago al govern de 90 milions de pessetas l' any y la meytat dels beneficis líquits que resultin.

Tal com lo ministre va arreglar lo plech de condicions, sense millorarlo de una malla, s' ha adjudicat aquest servey al *Banch d' Espanya*. Algunas entitats y entre ellas lo famós Marqués de Campos, tractavan de disputarli 'l negoci; pero sembla que á última hora 's van entendre, resolvent pipar la breva una estona cada hu.

Y aixís resulta que la subasta no ha sigut més que un simulacro.... y qui no li agradi qu' escupi.

L' afany que 's nota avuy dia d' arrendar tots los serveys del Estat m' ha sugerit una idea, si senyors, una gran idea, y ho dich sense vanitat, ja que d' ella depèn, al meu entendre, la salvació d' Espanya, cada dia més ennavegada.

Se tracta també de un arrendament; pero de un arrendament que valgui per tots.

Arrendar un dia 'l cobro de la contribució y l' endemà 'l tabaco son cosas que no 'ns treuhen de cap apuro, ó si no ja veurán com los 90 milions y la meytat dels beneficis que ha d' esquitjar lo *Banch d' Espanya*, se 'n aniran ab fum, com una mala pipada de tabaco.

¿Saben qu' es lo que hauriam de arrendar, si trobessin arrendatari?

La nació espanyola.

Y ara fassan lo favor de no escandalisarse, que bèn considerat tot no n' hi ha per tant.

¿No está plenament demostrat que 'ls espanyols constituim una rassa impotent per governar?

Diguim me sino quins homes polítics dels molts que han arribat al candellero han demostrat condicions satisfactorias de homes de govern. Qui més qui menos, en lloch de nutrir la vaca, no s' ha cuydat més que de munyirla. Viure al dia, repartir empleos entre 'ls camaradas, veure totas las cosas al revés y ferlas totas á l' inversa, desgabellar l' administració, escolre l' hicenda, tal es lo que ab curtas variants, han fet tots ells, com si haguessen entaulat competencia sobres quí ho faria anar més malament.

¿Y 'l poble?

¡Pobret! Algun temps prou s' amoscava, y al anarli pujant la mosca al nás ne feya una de las sévas. Aixó succehia quan era jove y tenia la sanch calenta.

Pero convensut á la fi de que aixó no li produhia cap resultat positiu, al últim s' ha deixat caure, s' ha aclucat y ha dit: «Ja n' estich massa tip de garrotadas: feu lo que vulguéu y deixeu-me tranquil.»

Y per cert que 'ls governs han fet sempre lo que han volgut.

¿S' escandalisan de que proposi l' arrendament d' Espanya als extranjeris?

Siguém franchs.

Tot arrendament suposa una utilitat á favor del arrendador Donchs ells han fet pitjor encare: ells, l' Espanya no l' han arrendada siquiera, ells l' han entregada de franch.... Entenémnos, de franch, per lo que respecta á las butxacas dels espanyols; á mi al menos no me 'n ha tocat un céntim ni crech que á ningú de vostés tampoch.

Y l' han entregada, gracias als tractats de comers y á la abolicció de las pocas prerrogativas que 'ls espanyols gosavam dintre de casa nostra.

Avuy no som patrimoni de una nació determinada, sino de una serie de naciones, que introduhint los seus productos ab ventatja sobre 'ls que elaborém nosaltres, acaban d' emportarse'n l' última pesseta.

Ja no 's queixan solament los industrials que cada dia van tancant novas fábricas, per falta de demanda, deixant gran número d' obrers en vaga; los culliters de vi tenen los sallers plens, y 'ls compradors no 's presentan: los agricultors de Castilla no poden donar sortida al blat, mentres de totas las parts del món n' arriba á las nostras platxas: los oliayres andalusos, per més que untan, no van llisos: los arrossayres valencians cridan y renegan: los ganaders gallegos y extremeños renegan y cridan, y avuy no hi ha una sola provincia, ni una sola ciutat, ni un sol poble, ni un sol recó d' Espanya, ahont se puga dir:

—Veritat es que tot va malament; pero al menos jo de tal ó qual tractat de comers me 'n hi fet unas calsas.

Si es cert, donchs, qu' experimentém totas las desventajas de un arrendament, sense cap de las utilitats que podria reportarnos, ¿no valdria més que fessim un cop de cap?

Nada: que 's redacti un anunci y i's publiqui en lo principals periódichs d' Europa:

«NACION POR ARRENDAR.

GANGA NUNCA VISTA.»

Por retirarse sus dueños del negocio se arrienda la nación española, cuyos contribuyentes producen todos los años cerca de 1.000 millones de pesetas, limpias de polvo y paja.

«El arrendatario vendrá obligado á sostener el órden público, aplicar con exactitud las leyes del país, no vulnerar bajo ningún concepto los principios de justicia, y administrar honradamente la finca adjudicada.

«Deberá construir todos los años 500 kilómetros de

ferrocarril y 1.000 de carretera, ó emprender otras mejoras de un valor equivalente.

«Por último no podrá prohibir bajo ningún pretexto la celebración de las corridas de toros.»

Ja veuhen, com conservant las corridas de toros, no perderiam lo sello caracteristic de la nacionalitat, per més que s' acabessin las discussions empalagosas de las Córts y que donguessen la llicencia absoluta á n' en Cánovas y á n' en Sagasta, á n' en Romero Robledo y á n' en Lopez Dominguez.

Aquí tenen la mèva idea exposada clarament y ab pocas paraulas.

Ara vóstés la calculan, y si 'ls agrada, l' adoptan, que jo no 'n faig pagar res.

P. K.

IGNOCENTADA NÚM. 1001.

n López Dominguez está que no hi veu de cap ull.

De part d' en Sagasta li han enviat un recado encarregantli que 's deixi veure á la major brevetat.

«Calculin cómo se trobará, éll que d' un res ne fa una montaya, y que cada vegada que passa per davant de palacio, 's gira set ó vuyt cops creyentse que l' han cridat per formar ministeri!

«¿Qué dimontri deurá volguerme?—murmura 'l nebot de son oncle, mirant ab ansietat las minuterias del rellotje;—¡potser vol abandonar lo poder y tracta de ferme'n entregal ¡potser no sab quin partit pendre sobre 'ls projectes de 'n Cassola y vol consultarm'hol ¡potser...! En fi; jo 'm perdo en un mar de duptes y conjeturas: en Linares Rivas, que té 'l cap més despejat, sobrá trobar lo fil de la cosa.—

«Dona quatre ó sis passos y torna á plantarse davant del rellotje.

«¡Caramba! Las set y aquell home no vè. L' he enviat á buscar fa més de quinze minuts... ¡Es extranya la séva tardansa quan se tracta de assumptos d' aquesta naturalesa! Si d' aquí mitj quart no ha vingut, me 'n vaig á casa de don Práxedes, y surti lo que surti.—

L' impaciencia 'l devora.

«Y es natural ¡Cridat per en Sagasta, pèl President del Consell de ministros, pèl jefe de la situació!... N' hi ha per perdre 'l món de vista.

Tot de cop, l' ayualit general llensa un esbufech de satisfacció al veure entrar al simpálich y gallego reformista.

«¡Gracias á Dèu, Linares, qu' heu vingut!

«Dispenseume: en Romero m' ha aturat una estona aquí á la cantonada, explicantme que...

«¡Bè, bè!—diu lo general interrompentlo y portat pel seu deliri.—anem al gra; al gra. ¿Sabéu lo que passa? En Sagasta m' han enviat á buscar.

«¡Mosca!—murmura en Linares Rivas ab certa ironía dissimulada.—¡aixó es gravissim!

«¿No es veritat que sí?

—Y tall—anyadeix, compadint interiorment la canidés y la ignocencia del seu jefe honorari.

—Aixis mateix ho penso jo, y per xó us he enviat á buscar. A veure qué us sembla que deu volguer don Práxedes.

—Oh! Aixó sí qu' es una mica peliagut: pot volguer moltes coses...

—Si? Quinas? Veyám...
—Pot vo guervos convidar á un bateig, por tenir ganas de sapiguer si li cau bé una levita que s' haja comprat, pot volguervos fer tastar una confitura que li han enviat de Mallorca...

—Y no pot volguerme oferir lo poder?—

En Linares fa un gran esforç per no plantarse á riure á las barbas del general.

—Home!—respon despres de mirarsel de cap á peus, —me sembla una mica massa fort... ¡Lo poder! ¡lo poder! ¡Diguessiu una cariera, encara!.. pero ¡lo poder... Vaja, opino que us alarmeu molt prematurament.

—Y lo de una cariera ja es més creible?

—Aixó sempre, per supuesto.

—Donchs admetem aquesta suposició. ¿Qué li exigiré si m' fa alguna indicació d' aquesta classe?

—¡Cuydado ab las exigencias! ¡ja no us recordeu del xasco de la llista?

—Es veritat; procediré ab circunspecció. Li demanaré... ¿qué us sembla?... ¿un bon empleo per vos, á més de la meua cariera?—

En Linares, que no está acostumat á somiar truytas com lo general de la esquerra, y que no espera cap resultat de la entrevista ab en Sagasta, baixa 'l cap ab fingida modestia.

—Nó, general, nó; quedeuvos la cariera, que ben mereceda la teniu, y en mi no hi penseu.

—Es que jo no puch olvidar que...

—Deixeuvos de tonterias y cumpliments: lo temps es or. ¿No 'us han enviat á buscar de part de 'n Sagasta? Donchs aneuhi desseguida....

Y despres de aquestes paraulas, en Linares se despedeix y se 'n va

—Seguim lo seu consell—exclama en López Dominguez al veure 's sol.— A la Presidencia —

Deu minuts més tart, lo general entra en lo despaig del primer ministre.

La cara de sorpres que fá en Sagasta ja no li xoca.

—¿No m' heu enviat á buscar?

—¿Jo?—diu lo President del ministeri alsantse y llensant una riallada

—Si: m' ha vingut un ordenansa ab un recado de part d' en Sagasta perquè vingues

Don Práxedes reflexiona un moment.

—¡Ah! ¡ja hi caych! Al quart pis de la vostra casa hi viu un sabater, no es veritat?

—Si.

Pues bé, l' ordenansa ha entés malament lo recado; jo no li he dit que vingues á casa vostra, sinó á cal sabater perquè s' arribes á pèndrem la mida.

Al sentir aquesta explicació, en López Dominguez per poch cau desmayat.

Si veuhen que algun periódich parla de la possibilitat de que en Sagasta aprofiti 'ls serveys del nebot de 'n Serrano, riuuinsen.

La noticia no te altre fonament que 'l lance que acabo de referirlos.

FANTÁSTICH.

o senador D. Fernando Puig se passejava pèl saló de conferencias del Senat, tot carregat de paperinas.

—Mirin, senyors, anava dibent, aquí 'ls porto mostrars del blat, ordi, monjetas y sigrons qu' entran á Espanya de diferents punts del globo.

Tot aixó 's ven molt més barato que lo que produheixen vostés... Per lo tant diguin 'qu' hem de fer?

Los senadors castellans estavan esparverats, y considerant que no hi ha per ells salvació possible, de bonas á primeras se disposan á demanar un augment de un 30 per cent en los drets d' entrada.

Sempre lo mateix: d' extrém á extrém.

Ja veurán com ara resultarà que 'ls castellans son mil vegadas més proteccionistas que nosaltres.

Pero m' sembla que han fet tart.

Quan era l' epoca de salvarnos tots plegats, responian á las reclamacions de Catalunya parlant á totes horas del egotismo catalán. Van sacrificar á l' industria, y de retop han sigut ells també 'ls sacrificats.

Ara ja som á l' aygua... y ó. bé tots salvats, ó tots á pïco.

Lo madur Sr. Moyano, aludit en lo Senat, va picar

los dits als arlequins de avuy dia, ab la massa de una logica implacable.

«Triunfant la revolució he visitat varias vegadas á la monarquia cayguda, en lo desterro: en la trista emigració casi bé he fet vida familiar ab la monarquia; pero la restauració triunfant, no he tingut may la fortuna de desplegar lo toballó en la taula real.

»Davant de aquesta desgracia meua hi ha la fortuna de aquells que despres de haverse apoyat en las barbas de la casa de Saboya, aspiran avuy los flayres dolsos de la flor de lis.»

¡Molt bèn dit!

Pero lo que responderán los aludits:

—Sr. Moyano, vosté es un tonto: allá ahont no 'l convidin. convidis'hi vosté mateix. Y respecte aixó de olorar la flor de lis, ensumi, home, ensumi, que l' ensumar no costa cap quarto.

La Gaceta del diumenje publicava 'ls següents indults.

Un per delictes de falsetat: de catorze anys y nou mesos de cadena, sis menos d' arrest.

Un altre pèl mateix delictes: de vuyt anys y un dia de presó major, 500 pessetas de multa y accessorias, quatre mesos y un dia d' arrest.

Un de homicidi: de sis anys y un dia de presó major, igual temps de desterro á 25 kilómetros de distancia del punt ahont va cometre l' delictes.

Y 'ls periodistas que son á presiri?

D' aquests no se 'n parla. ¡Vaya! ¡No faltaria més sinó que 'ls indultessin!

Continuan á Sant Petersburgo las brometas nihilistas.

Y quinas bromas més pesadas!

Figurínse qu' en los punts més céntrichs de la capital han aparegut uns grans cartells condemnant á mort al Czar y fixant l' execució pèl próxim més d' Agost.

Aixis com aquí anunciém lo debut de la companyia de la Granier, anuncian allá la mort del Czar.

Per actors tràgichs los nihilistas. Y á fé que la tragedia sempre la fan al viu.

Lo nou ministeri francés, republicá oportunista, calcula que introduhirá en lo pressupost de 60 á 80 millions d' economias.

¿No veuhen los republicans quinas cosas tenen?

Vuitanta millions d' economias... ¡Avaros, més que avaros!

Oh, y 'l mal que fan al país. Perque com que 'ls francesos tenen quartos, no pensan més qu' en divertir-se y en balla 'l can can.

¿Comprehen ara per qué 'l nostre govern nos escorra? Per evitar que 'ns pervertim.

Se torna á parlar de la reconciliació del Vaticano ab lo Quirinal, del Papa ab lo rey de Italia.

Sembla qu' en Bismarck s' ho ha prés pèl seu compte, y que aquesta vegada deixarà de ser lo qu' es ó se surtira ab la seva.

¿Qué tal? ¿Qué me 'n diuen? ¡Un rey católich y un papa reconciliats per un protestant! ¡La Divina providencia, valentse de un heretje per un cas tant delicat!

Si Sant Pere fós viu, per bon pescador que hagués sigut, á horas d' ara no sabria ja lo que 's pescaria.

Se queixan los neos de Figueras de que hajan sigut ruixadas ab petróleo las portas del centro católich, y confesso que 's queixan ab rahò, que aquestas cosas no 's fan.

Pero ¿qui las ha fetas, veyám, qui las ha fetas?

En aquest moment me recordo de que 'ls carlins solian emplear aquest sistema en las portas de las iglesias quan tractavan de rendir á un destacament possessionat del campanar.

Y ¿saben qué diu lo ditxo? «*Quien tuvo, retuvo.*» Y ademés diu també: «*Quien malas mañas há, tarde ó nunca las olvida.*»

—De manera que vosté suposa que 'ls mateixos carlins... Home, per mor' de Déu.

—No, jo no suposo res. L' únich que jo sé es que aixis com los escursons tiran veri, 'ls carlins óscupen petróleo.

—Pero....

—Deixim acabar. Y lo que sé també es que 'l canonge Manterola, rabió carlista, vá escriure un folleto titolat: «*Don Carlos ó el petróleo,*» y com que á don Carlos no 'l tenen ni 'l tindran. ¿fora per ventura estrany que busquessin lo altre? Ja veurá, un bon católich ha de seguir sempre cegament las máximas dels canonjes.

Se prepara una gran festival euterpense per la matnada del dia de Sant Joan. Los productos del con-

cert se destinan á aumentar los fondos per l' erecció del monument á Clavé.

Totas las societats corals que s' adhereixin al pensamiento poden passar nota en la presidencia de la societat d' Euterpe, Barbara, 17 3er., á la major brevetat.

Lo Banch d' Espanya al pendre pèl seu compte l' elaboració y venta del tabaco, ha declarat que 's presentava al concurs per ajudar com sempre al govern.

Aquesta manera d' ajudar, no puch ferhi més, me porta á la menoria la corda de la forca que sosté al penjat y l' ajuda á morir.

CARTAS DE FORA.—¡Si haguessen sentit al rector de Barará com s' explicava! Per espay de tres dias va proposarse moralisar als seus feligresos, y va parlar extensament de las mares que donan corda á las sevas filias (qué voldrá dir?), del jovent que va pèls carrers com gosos y gossas (¡apretal!) y de las noyas á las quals va tractar de tregalls de paella (¡han vist!)

Ab tots aquests romansos la religió fa en aquell poble uns progresos esgarrifosos.

A Gerri de la Sal (Lleyda), una senyora que anava á l' iglesia, portava una cadireta per ajentarse, y vels'hi aquí que 'l rector y 'l vicari van empréndela.

dihentli que si volia entrar la cadira hauria de pagar vuyt rals l' any. La senyora va retirarse sense oír missa. Lo mateix dia, va publicar-se desde la trona la tarifa: l' entrada de una cadira á la iglesia costará en lo successiu 12, 10 ó 8 rals l' any, segons la categoria de las personas, y ai que no 'ls pagui se li tirarà la cadira al carrer.—Ja veuran com temps á venir s' establira un resguardo á la porta de las iglesias, per l' istil del resguardo de consums que hi ha á l' entrada de las poblacions, lo qual donara lloch á una nova especie d' empleas que duran lo nom de *burots espirituals*.

Viu á Banyolas una senyora viuda tant honrada y respectable, com caritativa y poch amiga dels capellans, y á prop de casa seva viu'n algunas hermanas, que no cessavan de insultarla dirigintli paraulas ofensivas. La senyora va acudir al tribunal y dos de ditas hermanas han sigut condemnadas á vuyt mesos y un dia de desterro y 150 pessetas de multa, sense que haja pogut evitarho tota la influencia del clero. Lo Tribunal supremo ahont ha anat la causa, ha confirmat la sentencia del inferior. Y ara que hi tornin.

LA PROFESSÓ.

Apartéu las criaturetas, deixéu lo pas libre aviat, que la professó s' acosta y dintre poch passará.

Desseguit vingan domassos, prepareu ginesta á sacis, tinguéu á punt las cadiras y bèn colocats los banchs.

Ja 'l rumor de trepitjadas se va fent més viu y clar, ja 's veuhen veni 'ls del casco, ja 'ls tenim aquí. ¡Alá vá!

Al da ant de tot las trampas, tocadas pèls concejals que en las elecciones derrereras las van toca á dugas mans.

Despres segueixen los nanos figurats per en Pidal, lo pobre Lopez Dominguez, lo pollo y altres babaus.

que diverteixen al públich ab las ganyotas que fan. Ara 'ls jégants. Ell s' assembla al simpatic general

que en las hortas de Sagunto va fè aquell gran cop de cap: ella... ¡no sé com po-arho!

sembla... sembla... ja veurán no 'ns enredem en semblansas que 'ns poden portá entrebanchs.

Aquí vé 'l drach. Quina fatxa! ¡quin mónstruo més repugnant!

¡Bah! Sabent qu' es Carlos séplim, ja no sé 'ns ha de fè ext' any.

Darrera van las parroquias —vulgo partits mil'itans— ab uns gonfalons molt cursis de llustrina de dos rals.

La parroquia dels mestissos, que en lo pendó hi dú pintat un ninot de dugas caras igualment horripilants.

La parroquia reformista que té per marca un xaval ab un pam de boca oberta que va repetint:—¡Vuyt pa!

La parroquia sagastina ostentant un pendó blau, hont hi dú pintada un' olla que diu:—Ranxo nacional.—

Luego la conservadora, tots ab la tralla á la mà, despres segueix la carcunda llensant petróleo á son pas, y finalment, altrás y altrás de colors abigarrats,

demostrant que en 'questa terra per colors no 'ns perdrem may.

¡Veuhen! Ara passa en Martos disfressadet de Sant Joan, arrastrant á en Canalejas

que fa un bé que ni pintat. Aquest que ara ve es en Cánovas, ve tit d' angel, tot llepant un tros de condescendencia que en Sagasta li ha donat. Darrera ve 'l Banch d' Espanya que 's fuma un puro de pam fumant al públich que ho mira y fumentse del Estat.

Poch després passa en Cassola ab los seus plans sota 'l bras, ribentse de n Salamanca, que 'l sequeig discursent. En un carretó que tiran dos conservadors sapats, segueix lo feixuch Torenó rosegant formatje y pa.

Aquí en Balagué ab fandillas, com un noyet de quatre anys; en Villaverde fent l' home per que té un blandó molt llarch. En Puigcerver tirant comptes que no li surten bé may y l' ministre de marina fent baquet de paper blanch.

¡Ah! Per fi ve la custodia... ¡tots de jonolls y á callar! Sota un talem, que traginan varios llops dels més granats, passa l' olimpic Sagasta vestit de pontifical. aguan ant un tabernacle que diu— obren del estat.

Va l' esquad d' ordenansa, lo públich va desfilant y quan es á casa seva, se 'n va al llit... sense sopar.

C. GUMÀ.

ns dels qu' en aquests moments alentan més lo moviment proteccionista que s' observa en tot' Espanya, son los conservadors.

Els, los autors del tractat ab Austria y Alemania; ells, los que van deixar las cosas preparadas perque 'ls fusionistas celebren lo de Fransa y 'l de Inglaterra, ells, los que haurian pogut evitar aquests dos últims, no més que abstenintse de pendre part en la votació...

¡Farsants!

¿Volen que 'ls expliqui un quènto?

En una cantonada vivia un barber-cirurgiá, qual botiga tenia porta á dos carrers.

Y saben que feya l' home per guanyarse la vida?

Quan passava un subjete en horas en que no 'l poguessen veure, se posava una barba postissa perque no 'l coneguessen surtia de puntetas y li clavava una ganivetada per l' espatlla.

Inmediatament se ficava á dintre, se treya la barba ab una esgarrapada, y sortint per l' altra porta, s' oferia per curá 'l ferit, y 'l curava *mediantibus illis*.

Aixís no li faltava may feyna

Aquí tenen al partit conservador.

La seva botiga de barber (y quins barbers per afeytarnos á repel) te també dos porras.

Per la porta del poder nos fereixen de traïdor.

Per la porta de l' oposició surten á oferirnos los seus ausilis.

¿Es posible representar una comedia més asquerosa.

Un senador ha proposat que s' alsés una estàtua á don Alfonso XII, ab fondos del Estat.

Aixís ray, no te c. p merit.

Aquí la gran qüestió seria obrir una suscripció nacional, y á veure quants xavos s' arreplegarian.

Un periódich de Cádiz comenta una noticia una mica estranya.

Se tracta del brigadier Camprubi que ha donat una ordre de la plassa, prohibint l' ús dels mitjons als soldats de la guarnició.

Dels jefes que reforman en Camprubi n' es un: es lema de sas tropas: «Lo cap dret y 'ls péus bruts.»

Dimecres últim, gran arrossada als pous de Moncada.

Hi assistí 'l general lo governador, lo ciutadà benemerit y en Fontrodona. per més que aquest casi no hi hauria necessitat de anomenarlo ja que no 's compren un arrós als pous de Moncada, sense l' animada presencia de D. Ignaci.

¿Passém penas y suadas? Donchs tal dia farà un any.

A las penas punyaladas y bons tragos de Champany.

A Dresde (Alemania) están á punt de celebrar una gran exposició de pasteleria.

¿De pasteleria precisament? ¡Infelissos! Per bé que ho fassan, sempre quedarán endarrera, ja que de aquest article ne tenim a Madrid una exposició permanent que ningú s' atreueix avuy á fernos la competencia.

¿Qué passa en lo Cassino constitucional de Barcelona?

Diu que escedeixen de xeixanta 'ls socios que s' han donat de baixa, disgustats de la conducta del ciutadà benemerit.

A un que segueix fiel á las banderas de D. Francisco de Paula, l' interpelavan sobre aquest particular y va respondre ab nolla flama:

—¡Socios ray! ¡Per que 'ls necessitém los socios!... Mentres nos quedin sucios...

Imaginense una cantitat de fusta, per valor de dos milions de rals ó cent mil duros... ¿Es molta fusta veritat?

Donchs se calcula que val aquesta suma la fusta que ha desaparegut dels boscos de Elche, Aina y Molinos, en la provincia de Albacete, propietat del Estat.

¡Fusta per valor de 2 milions! Fusta suficient per construir una caixa de morts y enterrar á tots los partits monárquichs espanyols.

Alguns comités fusionistas han nombrat president honorari al general Cassola.

De 'n Sagasta ja 'n comensan á estar cansats. Tal es l' últim recurs dels famelichs: tirarse de cap á la cassola!

Un neo estava fent reflexions impertinents, com reflexions de neo, sobre la gran catastrophe ocorreguda, ab motiu del incendi del Teatro de la Opera cómica de Paris

No havia acabat encare de parlar dels cástichs del cel preparats contra 'ls que s' entregan á las diversions teatrals, quan un que allí 's trobava, l' interromp dihent:

—Miri, don Mariano, miri lo que diu lo diari.
—¿Alguna altre desgracia?
—Si, senyor.
—L' ira de Déu está irritada y aplastará als impios.
—Alto, aquesta vegada no ha sigut l' ira de Déu, sinó una aranya de la Catedral de Mejich.
—¡Homel!
—Miri, aquí ho porta: set ó vuit morts, vinticinch ó trenta ferits.
D. Mariano vá caure en basca.

A Berlin fins s' han celebrat banquetes per solemnizar la sortida del general Boulanger del ministeri francès. Pero no comprenen aquests ximplicis, que 'l general Boulanger, com los personatjes de las antigüas comedias *hace que se vá y vuelve?* Aixó vol dir que no 's pot anar massa depressa á banquetejar, sinó 's corre 'l perill de que lo que s' ha menjat torna á la boca.

Al péu de l' estàtua de 'n Prim. Després de mirarsela llarga estona un pajés de la Conca de Barbará, fa una mueca de disgust.

—¡Cóm! ¿Que no 's agrada Joan?
—Prou; pero hi trobo una cosa.
—¿Y es?
—Trobo que han fet al general del mateix color que 'l caball, y en Prim era blanch.

Singularitats de las Corts espanyolas. A causa de no haver retirat lo general Cassola 'ls projectes dels ministres de la Guerra antecessors seus, lo Senador Sr. Botella vá mourel un vol.

Aquí tenen, donchs, una batussa entre la cassola y la botella.

De botellas y cassolas demáninne tantas com vulgan. Lo que no surt may en la taula de las Corts son los estalvis.

—¿En qué se semblan los metjes y 'ls bons toreros? Considerant que 'ls metjes, després de la mort de un malalt presentan lo compte trobarán que 'ls metjes y 'ls toreros bons se semblan *en que matan recibiendo*.

Prompte visitarà las principals capitals d' Europa 'l rey de Siam.

¿Saben cóm s' anomena? Agüantintse ab qualsevol cosa: s' anomena Kromlquaucdwanopse.

Sembla qu' en aquellas terras, al ciutadà que té l' apellido més estrany, lo nombran rey.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ta-rra-go-na.*
2. SINONIMIA.—*Crema.*
3. ANAGRAMA.—*Una-Nua.*
4. ROMBO
V
R A S
R A L E T
V A L E R I A
S E R R A
T I A
A
5. GEROGLÍFICH.—*Com mes ministres mes cessants.*
Han endevinat totas las soluciones los ciutadans C Solvat, Un Gras y un Sech. Un Serralench, Archiberrigorrigurica, Plácido, A. Trinidad, J. Montes, A. Alacaya y Man-let del Passeig de Sant Joan; n' han endevinadas 4 Amseull, Pep Xato, Joaquim Sauri, Déu te tassa bó y Manuel Más y S; 3 Galifardéu y un Descamisat y 2 no més Ego sum.

XARADA.

Ahir vegí al Amorós que per darla á la María una bella tot cullia en lo jardí de dos-dos: estantne lo sospitós una tres-dos vaig cullir, y acostantm'hi li vaig dir: —Hu-quatre, l' hem de cambiar: De primer s' hi va negar y al últim va consentir.

R. B. (BERTOLDO.)

MUDANSA.

(P-rdua)
Ahir lo senyó Altimira passant pel carrer del Tot, va perdre un porta-monedas de plata, molt tot y bó. Se donará á qui 'l presenti una gratificació, carrer del Doctor Total, magatzem de pells de gos.

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

A la total vaig anar l' any passat, de Sant Genis, y miréu si es ser felis, que la tot me va tocar.

UN MORO.

TRENCA-CIASCAS.

BALCONADA DEL CARRÉ.

Convertir aquesta balconada ab un personatge célebre.

JOSEPH MONTES.

GEROGLÍFICH.

×

1/2 11 1/2

ayre

SALDONI DE VALLCÁRCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Papitus, M. Mas y S. Déu te fassa bó, María y Carmeta, Amseull, A. Alacaya, A. Trinidad, J. Dalmau, Cufoy, Un Tonto, R. de M., R. Bas y Roca, A. Manso F., Pepet de Calaf, Ll. Ventosa, Sucre y Panxeta: *Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciutadans Ego Sum, Galifardéu J. Montes, Plácido, Un Serralench, J. M. Bernis, Pepet del fil, J. Abril Cerilla, Tacay, Un Masqueté, Pallaringas, M. Mas y S., Pau Matallops, Caratallat, Un Descamisat, J. Moret, Un Moro, Manel del Passeig nou, Joaquim Sauri y P. Talladas, J. Masó, Capella pre-històrich, Serapi Guitarra, Panxeta, Un Andreuhet, Un Aficional, Menudencias y Un Taberner: *Publicarem alor casu de lo que 'ns envian*

Ciutadà Noy de Puigpelat: Lo sonel no val la pena, ni per l' assumto, ni per la forma.—Ton Pua. La poesia va bé.—Sir Byron: L' idea es gastada y la forma poch facil: envihi un' altra cosa.—E. Banus: Salvadas algunas incorreccions estaria bé.—J. T. y S. (Sant Julia de Ramis): Sent l' assumto d' indole tant particular, no podem parlarne.—A. Palleja: Insistim en lo que varem dirli l' altre dia: lo que 'ns envia es copiat.—Capella pre-històrich: L' articlet va forsa bé.—Celdoni Tarabana: No fila prou.—J. A. Vinyas: Hi ha alguna cosa aprofitable.—Norma R.: S' haura d' esperar: es molt lo que tenim en cartera.—Enriquet del vi: Vosté té facilitat: llastima que alguna cosa de lo que 'ns remet siga massa verda.—D. C.: Encare que 'ls dibuixos no poden aprofitarse li doném las gracias.—M. G.: Idem, idem.—Faló: Está bé.—A. Rectores: B.—Després de la carta que 'ns envia, es impossible que parliem del assumto.—J. Borells Prat: Esta bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

UN LOGOGRIFO ILUSTRAT—LA JUVENTUT ESPANYOLA,

(segons lo plan que ha ideat—lo trau general Casola)

La solució 's troba colcant un paper al llarg del grabat, desde la ratlleta del extrem superior á la del extrem inferior, y tapant primer la dreta de la lámina y després l' esquerra. Si ho proban veurán que no hi ha escapadero: ó caloyos ó barrinas.